

HỘI THỨ NĂM MƯƠI LĂM
HAI ẢO XUÂN THU GẶP NHƯ Ý LANG QUÂN

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì thấy người hỏi đó mình mặc áo xanh, tuổi độ tứ tuần, thân hình bé nhỏ gầy còm.

Người áo xanh hỏi:

- Cuộc tỷ thí có hạn định thời gian không?

Thiếu phụ đáp:

- Đến giờ Tý là cùng, không được kéo dài.

Người áo xanh lại hỏi:

- Giả tỷ trong 12 vị cô nương mới có 10 vị gặp được đối thủ thì những người thắng cuộc phải đợi bao lâu.

Thiếu phụ đáp:

- Hoa hội chỉ cử hành trong vòng nửa tháng. Khi hết hạn kỳ mà 12 vị đài chủ còn mấy vị chưa bị đả bại thì coi là mấy cô đó vận xui, không tìm được như ý lang quân. Tuy chưa phân thắng phụ đã bãi thủ đình chiến mà các vị chinh phục được mấy cô thì cũng là gặp kỳ duyên rồi.

Người áo xanh rất lấy làm thỏa mãn vì những câu trả lời của thiếu phụ. Hắn gật đầu mấy cái đoạn ngồi xuống.

Thiếu phụ lại nói:

- Thừa các vị! Cuộc tỷ thí sắp bắt đầu, lão thân tướng cần nói rõ cùng các vị là 12 cô nương chẳng những người đẹp như tiên mà võ công cũng rất tinh thâm, vậy các vị chớ coi thường.

Dưới đài rất đông người nghe đã nhàm tai không nhẫn nại được đều hô to:

- Mời phu nhân vào đi.

Thiếu phụ cười khanh khách nói thêm một câu:

- Xem chừng các vị nóng ruột lắm rồi!

Đoạn mũ trở gót hạ đài.

Thiếu phụ vừa trở gót thì đồng thời hai bóng người từ hai bên nhảy vọt lên đài.

Hai người này khinh công tương đương, trong chớp mắt cùng đặt chân xuống đài.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thì về tướng mạo và tuổi tác hai người khác hẳn nhau. Người mé tả mặt trắng chưa có râu vào trạc 24, 25 tuổi. Mình mặc võ phục màu lam thẫm. Tay không binh khí. Người mé hữu đã đứng tuổi vào trạc tứ tuần, mũi huếch, miệng rộng, mắt to, mày rậm. Dưới cằm râu đâm tua tủa và cứng như thép. Người này có dáng uy mãnh phi thường.

Nữ đài chủ là Tử Xuân, đưa mắt ngó hai người hỏi:

- Một trong hai vị vui lòng nhường bộ, chờ trận thứ hai hãy lên đài được không?

Thiếu niên mặt trắng tùm tùm cười đáp:

- Cô nương cứ theo thứ tự ai lên đài trước thì tỷ đấu trước, còn ai đặt chân xuống sau dĩ nhiên phải chờ lại.

Hiển nhiên gã thiếu niên mặt trắng ý mình bảnh trai và hy vọng được Tử Xuân lựa chọn.

Tử Xuân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tuy hai vị đồng thời vọt lên đài, nhưng tiện thiếp nghĩ rằng cũng có trước sau trong nháy mắt.

Thiếu niên mặt trắng ngắt lời:

- Đúng thế! Cô nương nhìn rõ ai lên trước không?

Tử Xuân lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc là tiện thiếp không để ý vị nào hạ chân trước...

Thiếu niên mặt trắng xem chừng vẫn chưa chịu, liền hỏi:

- Cô nương nói vậy thì không quyết định được hay sao?

Tử Xuân đáp:

- Đúng thế! Bây giờ chỉ còn cách để hai vị tự quyết định lấy.

Thiếu niên mặt trắng hỏi:

- Quyết định bằng cách nào?

Tử Xuân đáp:

- Hai vị tỷ thí công lực, phóng ra ba chiêu. Vị nào bị hất xuống đài là thua.

Lý Hàn Thu lâm bầm:

- Ả này ghê gớm thiệt! Cuộc tỷ thí chưa bắt đầu mà ả đã tìm cách để người ngoài tàn sát nhau.

Bồng nghe hán tử trung niên hỏi:

- Nếu đấu ba chiêu rồi mà hai người vẫn chưa ai bị hất xuống đài thì làm thế nào?

Tử Xuân thản nhiên đáp:

- Dù sao cũng chỉ một trong hai vị ở lại mới xong. Một mình tiện thiếp chơi với hai người thế nào được?

Hán tử trung niên đảo mắt nhìn thiếu niên mặt trắng rồi nói:

- Nếu chúng ta đem toàn lực tỷ đấu ba chiêu thì bất luận ai thắng ai bại, tại hạ e rằng chúng ta không còn sức tỷ đấu với cô nương này được nữa. Huynh đài chịu nhường cho tại hạ thì hay quá.

Thiếu niên mặt trắng cười ha hả hỏi:

- Sao các hạ lại không nhường tiểu đệ trước?

Hán tử trung niên cười lạt đáp:

- Được rồi! Nếu các hạ cảm chắc là sẽ thắng được cô nương đây thì tại hạ xin nhường trận đấu.

Y nói xong tung mình nhảy xuống.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Người này có chút đầu óc.

Thiếu niên mặt trắng không ngờ hán tử trung niên mũi huếch lại nhường bộ mình, trong lòng rất lấy làm kỳ. Hắn nhìn bóng sau lưng hán tử ngơ ngẩn xuất thần.

Bồng nghe thanh âm ôn nhu của Tử Xuân lọt vào tai, cô hỏi:

- Quý tính các hạ là gì?

Thiếu niên mặt trắng liếc mắt nhìn Tử Xuân đáp:

- Tại hạ là Đường Cổ.

Tử Xuân lại hỏi:

- Vị huynh đài kia đã nhường cho các hạ đấu trước, vậy các hạ định tỷ thí cùng tiện thiếp môn gì?

Đường Cổ đáp:

- Tại hạ tưởng vụ này để cô nương định đoạt hay hơn. Bất cứ môn gì tại hạ cũng liều mạng bồi tiếp.

Tử Xuân nói:

- Tiện thiếp thấy dùng khí giới rất nguy hiểm, ám khí cũng tàn độc. Vậy chúng ta tỷ thí quyền chưởng quách.

Đường Cổ nói:

- Tại hạ xin theo ý cô nương.

Tử Xuân nói:

- Hay lắm! Mời các hạ ra tay trước.

Đường Cổ ngậm ngậm đề khí nói:

- Xin cô nương hãy lưu tâm.

Rồi hấn vung chưởng đánh tới.

Tử Xuân sẽ nghiêng mình đi tránh khỏi. Cô phóng hữu chưởng ra phản kích vào trước ngực đối phương bằng chiêu "Thiên Ngoại Lai Vân".

Đường Cổ hít mạnh một hơi lùi lại ba bước tránh đòn phản kích. Hấn dựng bàn tay lên như lưỡi dao hớt ngang một cái.

Tử Xuân tùm tùm cười. Đột nhiên cô thi triển cầm nã thủ pháp toan nắm lấy cổ tay Đường Cổ.

Đường Cổ thân thủ không phải hạng tầm thường. Hấn lạng người sang một bên để tránh, đồng thời phóng quyền đánh tới. Thế là hai người bắt đầu khai diễn cuộc ác đấu kịch liệt.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý theo dõi cuộc đấu. Chàng thấy nụ cười trên môi Đường Cổ lúc ban đầu dần dần biến mất. Vẻ mặt mỗi lúc một nghiêm trọng. Hiển nhiên võ công của Tử Xuân cao thâm đến độ ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Hai bên kịch đấu tới 30 hiệp thì Tử Xuân đột nhiên biến đổi thế chưởng. Bóng chưởng trùng điệp. Đường Cổ tự nhiên đã bị hạ phong.

Cuộc đấu kéo dài hơn 10 hiệp nữa thì đột nhiên nghe đánh ần một tiếng. Đường Cổ toàn thân bị tung lên rồi hất xuống đài.

Phương Tú ngồi ở ghế hàng đầu đưa tay ra đỡ lấy Đường Cổ từ từ đặt xuống, cất giọng nhân từ hỏi:

- Đường huynh đệ! Huynh đệ bị thương rồi chăng?

Đường Cổ mặt đỏ bừng lên đáp:

- Tại hạ không sao đâu.

Rồi trở gót hấp tấp đi ngay.

Phương Tú khẽ buông một tiếng thở dài rồi ngồi xuống nguyên vị.

Lý Hàn Thu mắng thầm:

- Thằng cha này khéo giả nhân nghĩa, thật là một lão giáo quyệt!

Tử Xuân lấp loáng khóe thu ba nhìn xuống dưới đài cất tiếng oanh hoi:

- Còn vị nào muốn tứ giáo nô gia nữa không?

Thanh âm cô như rót vào tai.

Bỗng nghe tiếng áo lạch phạch. Một bóng người nhảy vọt lên đài như con chim khổng lồ.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì người này vào trạc 24, 25 tuổi, cặp lông mày tựa hình thanh kiếm, mắt sáng như sao. Thật là một chàng trai tuấn mỹ. Gã mặc võ phục màu xanh lơ. Chuôi kiếm thò ra ngoài vai.

Tử Xuân hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Tàn Vinh Quang ở Tào Châu.

Gã vừa đáp vừa cởi áo choàng liệng vào góc đài.

Tử Xuân thấy người áo xanh thò đốc kiếm ra liền hỏi:

- Tàn công tử muốn tỷ thí kiếm pháp hay tỷ thí quyền cước.

Tàn Vinh Quang đáp:

- Đao kiếm không có mắt, dùng nó nguy hiểm lắm. Chúng ta tỷ thí quyền chưởng hay hơn.

Gã lại cởi bỏ trường kiếm ra.

Tử Xuân nói:

- Mời công tử ra tay.

Tần Vinh Quang nói:

- Cô nương vừa trải qua một trận đấu, người đã nhọc mệt, bây giờ lại đối chưởng với tại hạ là tại hạ đã chiếm mất tiện nghi rồi. Chẳng lẽ lại còn tranh đoạt tiên cơ. Vậy cô nương ra tay trước đi.

Tử Xuân nói:

- Công tử đã nói vậy thì tiện thiếp phải tuân mệnh.

Cô vung tay phải lên phóng ra một chưởng.

Tần Vinh Quang mỉm cười né mình tránh khỏi, chứ không phản kích.

Tử Xuân hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn?

Tần Vinh Quang đáp:

- Tại hạ muốn nhường cô nương ba chiêu.

Tử Xuân chau mày nói:

- Khẩu khí Tần công tử khá lớn đấy!

Rồi cô phát huy nội lực đánh ra hai phát chưởng liên hoàn.

Tần Vinh Quang tránh xong hai chiêu nữa rồi mới phóng quyền phản kích.

Hai bên quyền qua chưởng lại khai diễn cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu lắng lắng quan sát quyền pháp và chưởng lộ của hai bên thấy Tần Vinh Quang chiếm được chút thượng phong. Quyền chưởng của gã có những chiêu ly kỳ biến ảo.

Chàng liền khẽ hỏi Lôi Phi:

- Tần Vinh Quang là nhân vật thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y thuộc một dòng họ lớn ở Tào Châu, có võ công gia truyền rất uyên bác nhưng nhà này ít khi qua lại giang hồ. Không ngờ bữa nay họ cũng đến tham dự Tàn Hoài Hoa hội.

Hai người nói rất khể mà Phương Tú cũng nghe rõ. Hắn quay lại nhìn Lôi Phi gật đầu cười nói:

- Các hạ quả là người kiến văn rất rộng, biết rõ cả Tàn gia ở Tào Châu.

Lý Hàn Thu gật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- May lần này mình nói chuyện không hô huynh gọi đệ. Nếu không tất phải tiết lộ thân thế. Giang Nam Song Hiệp cảnh giác như vậy, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Bỗng nghe Lôi Phi đáp:

- Huynh đài dạy quá lời! Tiểu đệ đã từng này tuổi đầu thì dĩ nhiên kiến văn phải nhiều hơn bọn tuổi trẻ.

Phương Tú nói:

- Tại hạ rất thích kết bạn, sau khi tan trường mong rằng huynh đài lưu lại một chút. Tại hạ chuẩn bị chút trà rượu để thỉnh giáo huynh đài đôi chút.

Lôi Phi nói:

- Kiến thức của tại hạ hãy còn hẹp hòi, e rằng làm cho các hạ phải thất vọng.

Tuy y biết rõ hắn là Phương Tú nhưng vẫn vờ như chẳng hiểu là ai.

Phương Tú cũng không nói rõ thân thế, chỉ tủm tỉm cười rồi quay nhìn ra phía khác.

Lúc này cuộc ác đấu trên đài rất kịch liệt. Thế quyền của Tàn Vinh Quang biến ảo khôn lường. Trong mấy chục hiệp mà gã đã thay đổi đến hơn mười thứ quyền pháp khác nhau.

Tử Xuân cũng nghiên cứu võ nghệ tinh thâm. Chương pháp của cô luyện tới mức cực kỳ thuần thực. Khi biến hóa, cô phóng ra những chiêu tuyệt diệu.

Hai bên chiến đấu mãnh liệt mấy chục chiêu và đều hiểu là muốn đả bại đối phương không phải chuyện dễ dàng, trừ phi phát huy những chiêu hiểm độc để thủ thắng.

Tàn Vinh Quang bắt đầu phát động trước. Gã đón tiếp chương lực của Tử Xuân chứ không né tránh nữa. Song chương chạm nhau nổ lên một tiếng rùng rợn.

Tần Vinh Quang đã liệu trước sức lực đàn bà con gái chỉ có hạn, chưởng lực tất nhiên kém phần mãnh liệt. Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của gã. Chưởng lực của Tử Xuân cực kỳ hùng hậu chẳng kém gì gã.

Hai bên tiếp một chưởng vẫn giữ thế quân bình, kẻ nửa cân người tám lạng, không ai chiếm được tiện nghi.

Nhưng trường hợp này cũng đưa Tử Xuân đến chỗ hiều thắng mãnh liệt. Cô sẵn gần lại để chiến đấu, phát huy cả chưởng lẫn chỉ nhắm đánh vào những chỗ trí mạng của Tần Vinh Quang.

Đột nhiên Tần Vinh Quang quát lên một tiếng thật to rồi vung chưởng lên đánh tới.

Hai bóng người đang đứng gần nhau bỗng xa ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn lên thấy hai người đối lập nhìn nhau không chớp mắt.

Tần Vinh Quang thở phào một cái rồi nói:

- Võ công của cô nương quả nhiên cao cường.

Gã né người đi tránh sang một bên rồi lại tiến lên tấn công.

Tử Xuân thủy chung không nói nửa lời, vung chưởng đón tiếp.

Hai bên lại tái diễn cuộc đấu. Lần này cuộc đấu kéo dài đến hơn 50 hiệp thì chưởng thế hai bên đều chậm lại và đụng chạm nhau luôn.

Hiển nhiên cả hai người đều lâm vào tình trạng mỏi mệt. Chưởng phóng ra khó lòng biến hóa theo như ý muốn.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Hai người này còn tiếp tục đấu nữa thì e rằng sẽ đi tới chỗ hai bên cùng chết.

Đột nhiên Tử Xuân thét lên một tiếng, vung chưởng đập vào vai Tần Vinh Quang.

Tần Vinh Quang loạng choạng người đi, chúi về phía trước.

Tử Xuân sẵn lại. Tay phải tiếp tục đánh tới. Cô hy vọng hạ đối phương mau chóng để hất xuống đài, bằng không thì cũng đánh ngã lăn ra đó.

Ngờ đâu Tần Vinh Quang né mình tránh khỏi phát chưởng của Tử Xuân rồi xoay tay phóng chưởng đánh tới. Thế chưởng rất kỳ ảo khiến người ta khó mà lường được.

Tử Xuân né tránh không kịp đánh trúng vai bên trái. Cô bước loạng choạng lùi lại ba bước nhưng đứng không vững ngã lăn ra.

Tần Vinh Quang chấp tay nói:

- Cô nương đã nhân nhượng.

Tử Xuân đứng phắt dậy nói:

- Tiện thiếp còn có thể tái chiến được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này sao mà kiêu căng thế! Coi bộ người trên đài phải có một bên bị trọng thương không còn sức kháng cự mới phân thắng bại hay sao?

Bỗng nghe Tần Vinh Quang hỏi:

- Trước khi động thủ, vị phu nhân béo mập đã nói rõ đây là cuộc tỷ đấu cho biết sức, hễ điểm tới là thôi. Chẳng lẽ cô nương còn muốn đánh cho kẻ sống người chết mới chịu thôi chăng?

Tử Xuân cải:

- Vừa rồi nếu công tử không bị trúng một chương của tiện thiếp thì dĩ nhiên bây giờ tiện thiếp chịu thua rồi.

Tần Vinh Quang hần giọng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ tuy trúng chương nhưng chưa té nhào. Và lại đường quyền của Tần gia rất phức tạp. Cô nương sao biết là tại hạ trúng chương? Biết đâu đó chẳng là kế dụ địch?

Tử Xuân lạnh lùng đáp:

- Tiện thiếp không tin như vậy.

Bỗng nghe có tiếng cười khanh khách. Thiều phụ béo mập lại xuất hiện trên đài nói:

- Võ công của hai vị tương đương ngang nhau. Thực khó mà phân biệt ai thắng ai bại.

Tần Vinh Quang hỏi:

- Phu nhân nói như vậy thì ra còn phải đấu một trận nữa hay sao?

Thiều phụ béo mập đáp:

- Không cần nữa. Lão thân đã thương lượng với mấy tay cao thủ võ lâm thì phần thắng dành cho công tử.

Nét mặt thiếu phụ coi rất hoạt kê, nhưng mục lại rất có uy quyền. Mục vừa nói ra, Tử Xuân không dám biện bác một câu nào nữa. Cô nhìn Tần Vinh Quang nghiêng mình thì lễ nói:

- Tần công tử võ công cao cường. Tiệp thiếp nay được quen biết. Bây giờ tiệp thiếp đã thuộc về công tử, mong rằng công tử đừng ruồng bỏ.

Chuyển biến đột ngột này khiến cho Tần Vinh Quang không khỏi luống cuống. Gã cũng nghiêng mình đáp lễ nói:

- Cô nương dạy quá lời!

Thiếu phụ béo mập cười ha hả nói:

- Hai vị xuống dưới kia mà nói chuyện, đừng để lỡ hảo sự của người khác.

Tử Xuân liếc mắt nhìn Tần Vinh Quang nói:

- Tiệp thiếp xin dẫn đường cho công tử.

Rồi trở gót đi ngay.

Tần Vinh Quang theo sau cô xuống đài.

Thiếu phụ béo mập vỗ tay hai cái. Trong hậu trường một thiếu nữ võ phục từ từ tiến ra.

Dưới ánh đèn sáng trưng, thiếu nữ mặt hoa da phấn. So với Tử Xuân còn có phần mặn mà hơn đã xuất hiện.

Thiếu phụ lớn tiếng nói:

- Lão thân vừa già vừa xấu chắc các vị chẳng muốn nghe nhiều, chỉ cần nói xong một câu là vào ngay lập tức.

Mục ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương này tên gọi Tử Thu. Vị nào có phước thì lấy được cô làm vợ.

Mục nói xong trở gót vào ngay.

Tử Thu khoan thai tiến ra trước đài, cúi mặt xuống hỏi:

- Tiệp thiếp là Tử Thu. Vị nào muốn tứ giáo đây?

Tử Thu cô nương xem chừng rất ngượng ngùng. Cô chỉ cúi đầu không dám ngừng lên.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nhìn thái độ thẹn thùng e lệ của cô chẳng khác nào một vị tiểu thư đài các chưa từng va chạm với thế tình. Dưới ánh đèn lửa huy hoàng vẻ cúi đầu e thẹn càng tăng thêm vẻ kiều mỹ. Nhưng không hiểu đây là sự thực hay cô giả vờ.

Lý Hàn Thu còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng cười sang sảng, rồi tiếng người nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu mong rằng cô nương nhẹ tay cho.

Lý Hàn Thu ngừng đầu trông ra thì đây là một chàng thiếu niên đầu đội phượng cân, mình mặc áo lam nhảy vọt lên đài.

Thiếu niên này chẳng những không đeo binh khí mà chân chàng lại đi đôi giày tiêu dao tựa hồ không đi động thủ cùng người, coi chẳng khác một cậu tú đến đây để uống rượu ngâm thơ.

Tử Thu đưa mắt ngó thiếu niên áo lam một cái rồi hỏi:

- Quý tính công tử là gì?

Thiếu niên áo lam tủm tỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy phân thắng bại trước rồi sẽ thông tên báo họ cũng chưa muộn. Nếu tiểu sinh thất bại thì bất cần phải lưu tính danh lại nữa.

Tử Thu nhú cặp mày liễu nói:

- Như vậy thì không đúng với lễ luật của Hoa hội.

Thiếu niên áo lam cười khanh khách nói:

- Đó là việc riêng của quý hội có can gì đến tại hạ?

Tử Thu bề ngoài khép nép rụt rè mà lời nói của thiếu niên lại sắc bén khiến cho cô hoang mang luống cuống không biết đáp thế nào. Bất giác cô đứng thộn mặt ra trên đài.

Phương Tú đột nhiên quay lại ngó Lôi Phi hỏi:

- Huynh đài có nhận biết lai lịch người này không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tại hạ không rõ.

Phương Tú tùm tùm cười không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu biết Phương Tú tai mắt linh mẫn, liền dùng phép truyền âm bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh! Đường như Phương Tú đã để ý đến Lôi huynh rồi đó.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu để tỏ cho chàng hay là y đã nghe rõ lời chàng nói, nhưng y không trả lời.

Lý Hàn Thu cũng đề cao cảnh giác không hỏi gì nữa.

Lúc này trên đài cũng đã có biến chuyển. Chắc Tử Thu cô nương đã được chỉ thị ngấm ngấm. Đột nhiên cô nói:

- Công tử đã không chịu thông danh thì tiện thiếp cũng chẳng biết làm thế nào được. Mời công tử động thủ đi!

Thiếu niên áo lam đáp:

- Xin cô nương ra tay trước.

Đường như Tử Thu không muốn kéo dài thời gian. Cô nói ngay:

- Công tử tự phụ lắm! Tiện thiếp đành phải tuân mệnh.

Cô vung tay đánh ra một chưởng.

Thiếu niên áo lam tung mình tránh khỏi chứ không phản kích.

Tử Thu hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn.

Thiếu niên áo lam cười đáp:

- Khi nào cô nương bức bách khiến cho tại hạ nổi nóng, khi đó tại hạ sẽ phản kích.

Tử Thu ra chiều tức giận đánh luôn hai chưởng liên hoàn. Bóng chưởng tung hoành. Chỉ trong chớp mắt cô đã đánh ra hơn chục chiêu.

Thiếu niên áo lam trong mười mấy chiêu tấn công cấp bách vẫn không trả đòn một chiêu nào, gã chỉ dùng thân pháp mau lẹ né tránh hữu để mặc Tử Thu tấn công tới tấp liên miên bất tuyệt.

Thiếu niên áo lam vì ít qua lại giang hồ nên không biết được nhiều người. Lúc bắt đầu lên đài, chàng lại không thông danh báo họ.